



EMELD FEL ARCODAT!



A Rákospalota MÁV-telepi
Jézus Szíve Plébánia hírlevele

2020. advent

Kinyújtott kéz

Adventi számunk vezérmotívuma Karesz atya prédikációja nyomán a kinyújtott kéz. Ez ugyanis kifejezi egyrészt a megszokott kapcsolatok, a kézfogás, a közelség jelenlegi megnehezülését, de azt is, ahogyan megpróbálunk más módokon közeledni egymáshoz, segíteni azokon, akik hiányt szenvednek vagy magányosak. Szenvedés és a megújulás lehetősége – mindkettőt magával hozta a jelenlegi válság, mindkettőről olvashatunk jelen számunkban: akár a cikkekben, akár a testvéreknek feltett körkérdésben: „Milyen jól, milyen új lehetőségeket hozott nekem a járványhelyzet?”. A hosszabb szövegek között pedig Ferenc pápa március 27-i homíliájából emeltünk ki néhány mondatos gondolatsorokat, amelyek arról szólnak, hogy lehet akármekkora a baj, Jézus mindig kinyújtja felénk a kezét.

Kitárt kar és kinyújtott kéz

A kéz nagyon fontos testrészünk, ami meghatározta emberré válásunk folyamatát, és mintegy összefoglalja szimbolikájával a világot alakítani tudó és szeretetteljes kapcsolat létrehozására képes ember képét.

A Biblia az emberi testrészek közül a kezet említi a legtöbbször. Ezzel fogja meg az ember a tárgyakat és az eszközöket. Maga Mózes is egy botot vesz a kezébe, és így tud átvonulni a

választott nép a Vörös tengeren (Kiv14,16). Dániel könyvében egy titokzatos kéz írta fel a prófétai szavakat a falra (Dán 5,5). Isten keze teremtette az egész világot, az ember maga is az Ő keze műve. Az Úr mindenhatóságát, legyőzhetetlen erejét jelöli, ami irányítja a történelem menetét. Az Örökkévaló és népe összetartozásáról beszél a Zsoltárok könyve, ami a hűséggel átjárt, szere-

tetteljes összetartozást domborítja ki, amikor így szól: „*most már mindig nálad maradok, mert megfogtad jobbomat*” (Zsolt 73,23). Jézus a kezével gyógyítja meg a leprás embert (Mt 8,3). Szolgálja az apostolokat, mosva az ő lábukat az utolsó vacsorán. Karját kitarva, kezét keresztre feszítve váltja meg a világot. A különböző fordításokban, amikor Jézus megjelent Tibériás tavánál, Péterre vonatkoztatva megjelenik a kiterjesztett kar vagy a kinyújtott kéz kifejezés, ami az apostol későbbi kereszthalálára utal (Jn 21,18).

A kéz gesztusai a belső érzelmi élet külső megnyilvánulásai. Örömben összecsapjuk a kezünket. Gyász és szomorúság idején a kezünkbe temetjük arcunkat. A szájra tett kéz a hallgatásra és az elcsendesedésre figyelmeztet. Az ökölbe szorított, zárt kéz elfojtott indulatokat vagy zártságot mutat. A nyitott kezek a bőkezűség jelei a bibliai időkben, manapság a nyíltságot és befogadást üzenik a másik felé. A kézfogás és a tenyerek összecsapása a bizalmat és az összetartozást mutatják. Eskü esetén, vagy ha jelentkezünk, akkor feltesszük a kezünket. Jézus a kezével betegeket gyógyított, az apostolok és mind a mai napig az egyház közössége kézzel hívja a Szentlelket és az áldást.

Mostanában a csoportjaimmal csak online tudom tartani a kapcsolatot, ahol nagyon fontosnak látszik, hogy lássák a kézgesztusaimat. Ezek a szavakat megtámogatva az összetartozás élményét erősítik meg. Kérdésemre válaszolva, miszerint mi nagyon fontos nekik a járvány idején, az értelmileg akadályozott tanítványaim azt válaszolták, hogy a bezárt otthonokban óriási érték a kapcsolattartás a kintiekkel. A közös imák skype-on, a beszélgetések a családtagokkal és az osztálytársakkal, az online foglalkozások, a séta és a mozgás, a közös főzések és az ételek illata, a közös növénygondozás mind az egymáshoz tartozás jelei ezekben a bizonytalan időkben.

A mi templomunkba belépve kitar karokkal és kinyújtott kézzel fogad bennünket Jézus ábrázolása. A mostani rendkívüli helyzetben adventi meghívást jelent, hogy Jézushoz hasonlóan mi is a külső zártság ellenére belső nyitottsággal bátorítsuk egymást. Szívből kívánom, hogy a kitar karok és a kinyújtott kezek világát tudjuk megteremteni egymásnak karácsony ünnepére készülve. Lehet, hogy nem érinthetjük meg egymást a kezünkkel, de szívünk leleményével mégis kifejezhetjük a mindenkit elfogadó Isten jelenlétét. *Karesz atya*

Ebben a mi világunkban, amelyet Te nálunknál is jobban szeretsz, a lehető legnagyobb sebességgel robogtunk előre, úgy éreztük, erősek és mindenre képesek vagyunk. Epekedtünk a haszonra, engedtük, hogy felemésszenek minket a tárgyak és megrészegítsen a sietősség. Nem álltunk meg a hívásodra, nem tértünk észre a háborúkkal és a bolygósztintű igazságtalanságokkal szemben, nem hallottuk meg

sem a szegényeknek, sem a mi súlyosan beteg bolygónknak a kiáltását. Folytatunk mindent rendíthetetlenül, és úgy gondoltuk, örökre egészségesek maradunk egy beteg világban. (Ferenc pápa)

Nyújtsd ki mennyből, ó szent Anyánk, kezedet

Ó, már megint a járvány durva hullámaival küzdünk!

Összeszorult szívvel hallgatjuk a súlyos híreket, úgy tűnik, mintha egész létünk csak a járványból állna. Egyre több ismerősünk betegszik meg, nevezetes embereket ragad el a halál, szemünk nem is látja a bajokból kivezető utat. Kellemetlen megoldás van a járvány terjedésének megakadályozására: távolságtartás, maszkviselés és fertőtlenítés. Ez ellenkezik mindazzal, ami emberi kapcsolatainkban olyan fontos. Az üdvözlő kézfogás, a segítő kéznyújtás, az ölelés hiánya, az eltakart arccal, távolról folytatott beszélgetés hidegsége, a csoportosulások és családi összejövetelek korlátozása apránként felmorzsolja közösségeinket és gyengíti a lelkieket.

Az összetartozás a lényege a családoknak, a különféle közösségeknek, a nemzetnek, erőt merítünk egymásból, s hogy összetartozunk, különféle gesztusokkal ki is fejezzük, szeretetátadásra ölelünk, segítségkérésre és segítségre is kinyújtjuk kezünket.

Látszik, mi a probléma, ez nagyon fontos, nem csak fájdalomunkat észleljük, hanem világosan látjuk a helyze-

tet: tudjuk, mi ellen kell harcolnunk, bár sokszor nagyon nehéz a megfelelő eszközt megtalálni. Sok esetben fontosabb egy szerető, türelmes meghallgatás, egy ölelés, mint egy adomány, amit a rászorulónak viszünk.

Egyik évben templomi élelmiszergyűjtésre vittem a tele hátizsákot, és elgondolkoztam rajta, milyen rideg, steril ez így. Visszük az ételmezt, gondos kezek szétosztják zacskókba, majd megkapják a rászorulók, de az életükben nem osztozunk, nem ismerjük gondolataikat, mintegy távol tartjuk magunktól őket.

Egyszer ételosztásban is fáradtam, „mi” osztottuk, „ők” megették, elköszöntek, elmentek. Lehet, hogy sokkal jobb lett volna, ha egy-egy asztalhoz leült volna egy-egy adományozó is, hogy legalább az evés idejére közösségben lehessen a szegényebbekkel.

Nagyon megnehezítette a dolgunkat ez a gonosz járvány. Mit tehetünk, ha segélykérő kezek nyúlnak felénk? Nem foghatunk kezét, távolságot kell tartani, a találkozásokat csökkenteni kell... Ezerféle apróbb-nagyobb ötletre van szükségünk, hogy áthidaljuk a nehézségeket, hogy meglássuk és megadjuk azt, ami leginkább hiányzik a másiktól, hogy csökkenthessük féltelmét, az elszigeteltség érzését.

A Szentlélek segítségét szoktam kérni, amikor nehéz eset áll előttem. Jönnek olyan váratlan ötletek, amelynek a csírája sem volt a fejemben, „csak úgy kipattant” a megoldás, ez biztosan a Szentlélek segítő adománya.

Kérem Szűz Mária segítségét, éreztesse anyai szeretetét azzal, akit nem nagyon ölelgethetek.

Kérem Isten segítségét, oltalmazzon a bajtól, ha minden tanács ellenére mégis útra kell kelnem, hogy kicsit én is gondozhassam végső heteit élő édesanyámat. Segítsen legalábbis úgy, hogy ne feledkezsem meg a hatórai utazás alatt egy percre sem a szabályokról: a maszkom a helyén legyen, ne nyúljak önfeledten az arcomhoz, szorgosan fertőtlenítssem a kezeimet.

Kérem őrangyalomat, látogassa meg azt, aki bánatos.

Kérem Istent, adjon erőt a bajok és az elzártság elviselésére, maradjon egy kis plusz erőm arra is, hogy másnak örömet adhassak.

Kérem Istent, adjon találékony szívet, segítsen minden nap olyan feladatot találnom, ami elvégzése által egy picit szebb és jobb lesz a világ, ne csak önmagunk fenntartásával teljenek a napjaim.

Végül pedig kérem Istent és Szűz Máriát, az előttünk álló karácsonyt ne uralja el a magányosság fölötti keserűség, hanem Jézus születésének örvendezve, reménységgel várjuk a Föld gyógyulását is.

Molnár Istvánné

Hány és hány ember gyakorol minden áldott nap türelmet és sugároz reménységet, óvakodik attól, hogy ne a pánikot, hanem a közös felelősségvállalást terjeszse. Hány és hány apa, anya, nagypapa és nagyanya, tanár mutatja meg apró és hétköznapi gesztusokkal a gyermekeinknek, miként nézzenek szembe ezzel a válsággal s jussanak túl rajta, újragondolva a szokásaikat, felemelve a tekinteteiket és imára indítva őket. Hányan imádkoznak, tesznek felajánlást és járnak közben mindannyiunk javára. Az imádság és a csendes szolgálat: ezek a mi győztes fegyvereink. (Ferenc pápa)

KÖRKÉDÉS

Milyen jól, milyen új lehetőségeket hozott számomra a járványhelyzet?

A járványhelyzetben igyekeztem jobban figyelni mindenre, mindenkire (a nehézségeim közben), de a közösségben is sokkal jobban figyeltek rám. Ez megnyugtató és nagyon jó érzés. Jó érzés volt az is, hogy védőmaszkokat varrtam a testvéreknek a közösségben, hasznossá tudtam tenni magam.

A Belvárosban dolgozom, a Bazilika környékén. Ebben az utcában már évek óta él egy hajléktalan bácsi, persze már el akarták vinni a rendőrök, de mivel nincs vele semmi baj, így otthagyták. A járókelőktől mindig kapott valami ennivalót vagy egy kis pénzt. A járvány miatt viszont megszűnt a járókelők jövés-menése. Egyik reggel, ahogy igyekeztem a munkahelyemre, látom, hogy a bácsika ül a plédjébe burkolózva a szivacsán, néz rám hosszasan és valamit motyog. Odamentem hozzá és megkérdeztem:

– Mi baj? Tudok segíteni?

– Nem jár senki az utcán, nincs semmim.

Elővettem a reggelimet, nekiadtam. Azóta figyelek rá, ha marad ebédem, hazafelé mindig elviszem neki. A bácsika már mosolyog, ha lát.

Sajnos saját életemben is tapasztalom, hogy nagyon sok rosszat hozott a járvány. Azt gondolom azonban, hogy sok embert ráébresztett, hogy sokkal jobban figyeljünk egymásra. Nem minden a pénz, a rohanás, a nincs időm semmire. (*Bakk Ohr Gyöngyi*)

Ez év február végén volt az 50. születésnapom. Csodálatos ajándékokat kaptam a családomtól: kastélyszálló utalványt, 2 db színházjegyet áprilisra, és egy pécsi májusi hosszú hétvégét. És akkor jött a karantén....

Közben a lányaim a diplomájukra készültek ebben a furcsa helyzetben.

A nagyobbik lányom barátja felvidéki, a kollégiumot be-, a határokat lezárták. A kisebbik lányom barátja is hazaköltözött a szüleihez Balaton felvidékre. Csak 2,5 hónap múlva tudtak újra találkozni.

Májusban volt anyukám 70. születésnapja, amire korábban nagy terveink voltak, de a korlátozások miatt kreatív megoldást kellett találnunk. Meglepetésként váratlanul megjelentünk az ajtajuk előtt és 8-an elkezdtünk neki énekelni. Természetesen meghatódott, majd ölelés helyett mindenki fejét megsimogatta a teraszról.

Június 24-én, 10 perc különbséggel telefonáltak a gyerekeim (az idősebbik Felvidékről), hogy sikeresen megvédték a szakdolgozatukat, mindketten jelesre.

Az érzés szülőként leírhatatlan!

Augusztusban tartottunk egy nagy családi találkozót, ahol együtt megünnepeltük az elmaradt születés- és névnapokat, diplomákat, keresztfiam sikeres érettségijét.

Olyan jó volt átölelni egymást, és közös fényképeket készíteni.

Akkor éreztük meg, hogy ennek mekkora súlya van.

Októberben, még a szigorítások előtt szerencsére eljutottam a szállóba, a színházak bepótolták az elmaradt előadásokat, és a régóta várt pécsi hosszú hétvégére is sort kerítettünk.

A váratlan helyzetekből adódóan elmondhatom, hogy a szülinapom egész éven át tartott, bár ezt igazán nem kértem volna.

Istennek hála, mind egészségesek vagyunk, nem kaptuk el a vírust (még?...). Most készülünk erre a furcsa karácsonyra. Nagyobbik lányom semmi mást, csak egy PCR-tesztet kér, hogy a barátja családjával is tudjon majd ünnepelni a határon túl. A szüleimmel és a testvéremekkel az online térben fogunk „karácsonyozni”, de reménykedve várjuk, hogy majd tavasszal, vagy amikor már újra lehet, bepótolhatjuk az elmaradt öleléseket, nevetéseket, akár könnyeket. *(N Pné)*

Első hallásra furcsa a kérdés, hiszen mi lehet jó egy járványhelyzetben és milyen új lehetőségeket hozhat. Adódik a válasz, semmi jó nincs benne és a lehetőségek is igen beszűkülnek. DE! Egy új helyzetben, – még ha rossz is – mindig történhetnek jó dolgok is, ahogy előkerülnek új, ismeretlen lehetőségek is. Természetesen nem könnyű ezeket mindig észrevenni. Mi is így vagyunk vele, jelen pillanatban nem érezzük azt, hogy valami nagyon jó dolog történt volna velünk, – hacsak az nem, hogy eddig kisebb tünetekkel megúsztuk, és a rokonságban sem történt súlyosabb megbetegedés. Ugyanakkor elszomorító és tragikus a sok halál. Ilyenkor kellene még nagyobb hittel és bizalommal fordulni Isten felé, ilyenkor kellene az embereknek kicsit összehajolniuk és közelebb kerülni hozzá. Mert lehet, hogy a védőoltás erőssé teszi a testet, de a lelket csak Isten szeretete erősíti és gyógyítja. *(Andrea és Laci)*

Próbálkozom naponta, hogy a magány ne telepedjen rám, ehhez nyújt segítséget a számítógép. Minden nap találok szentmisét, elmélkedést az evangéliumhoz, szinte kifogyhatatlan bőséggel a jobbnál jobb kórusművekből. Igyekszem úgy zárni a napot, hogy megtaláljam azokat az örömeket, amelyekért hálát adhatok. A családdal, barátnőimmal sokkal szorosabb kapcsolatot tartunk, főleg telefonon, de a nevezetesebb napokon videón is beszélgetünk. A sokszor szidott technikát most megköszönve azért el kell ismernem, hogy gyakran túlzásba esik az ember! Most az adventi időben igyekszem majd a helyes egyensúlyt kialakítani! – Hosszú életem során már nagyon sok váratlan nehézséggel találkoztam, volt benne háború, forradalom, betegségek és családi veszteségek is. Ez a mostani helyzet új és ismeretlen problémákat hozott, semmihez nem tudom hasonlítani. De fel lehet fedezni a mi Urunk tanító, nevelő szándékát, és azt a bizonyosságot, hogy most is itt van, velünk van minden gondunkban. *(Annus néni)*

A hit kezdete az, ha tudatosul bennünk: rászorulunk az üdvösségre. Nem vagyunk elégségesek önmagunknak, egyedül elsüllyedünk: szükségünk van az Úrra, ahogyan a régi hajósoknak szükségük volt a csillagokra. (Ferenc pápa)

Bereményi Géza: Jézus újságot olvas

Új volt minden a világban, mert gyerek voltam. A fazék fényesre súrolva állt a tűzhelyen, a sámlira fellépve pirosában magamat láttam tükröződni. Borulni kezdett a sámlí. Elestem. Felálltam. Körbejártam a lakásban, amit nemrég rám zártak a felnőttek, hogy elfussanak a dolguk után. És bent a szobában megint csak a saját képembe ütköztem a padlóig ereszkedő tükörben. Hosszan összenéztem vele. Akkor kezdődött. Az arcom egyszer csak pirosra változott, a szemem nagy lett és ragyogó. Ez tetszett nekem. Majd idegen erők jelentkeztek. Öklendeznem kellett, hajlonganom, és amikor fel-fel tudtam egyenesedni, ugató köhögés tört rám, és legörnyedtem, rohanni kezdett felém a padló. Puhán estem el. Rábíztam magam. Különböző helyekről felnőttek bukkantak elő, aggódva futkároztak körülöttem. Értettem a szavakat. Azt, hogy a beteg gyerekek vagyok. Semmin sem csodálkoztam.

Mondták egymásnak, kórházba visznek, amikor elnyelt minket egy nagy épület, majd elgurítottak engem kisebb és piros kőházak között, egy fehér ágyon. Sikertül félrefordítanom a fejemet, oldalt úsztak el a képek. Jól rájuk bíztam magamat. Tovább ismerkedtem a világgal. Sötétség ereszkedett rám akadozva, neki is engedelmeskedtem. Még az történt velem, hogy feltettek valahová, ami magasan volt. Valami egyenes polcra. Sokáig lehettem ott a sötétség mélyén, mert csontsoványan ébredtem magamra.

Amikor már fehér ágynemű vett körül, vaságyban voltam, szűk szobában, a felnőttek az ajtóba illesztett üveglap mögül néztek be rám. Négyen szorongtak ott, mindegyik sírt, nem tudták, hogy értem a szavaikat. Azt mondták egymásnak, már nem ismerem meg őket, és ebben igazuk volt. Azt is mondták, már biztosan meg fogok halni. Rámozdítottam a szememet a takaróra. Egyedül a kezemről tudtam, hogy az enyém. Annyira vékony lett a kezem, fel sem emelhettem a pokrócra, csak a hüvelykujjamat tudtam félrehúzni valamennyire, egészen addig, hogy a tövében kifeszüljön egy bőrredő, ami átlátszó volt és lila. Ezután a másik kezem irányába fordítottam a szememet. Azt a tenyeremet feljebb tudtam húzni. Volt benne valami. Rövidesen elaludtam.

Felébredtem valamikor máskor. Volt valami a kezemben, amit előzőleg beletett valaki. Felhúztam a lábamat, a két térdem felemelkedett, egy kép került a szemem elé, ami a kezemben volt. Világos színű ember nézett a szemembe, lelógó haja körül fényes körtányér. Addig figyeltük egymást, míg haza nem vittek a kórházból, vissza abba a szobába, ahol előzőleg életben voltam. Ott is ágyban feküdtem. Egy asszony magasodott fölém, vizsgálgatott, közben fekete fejkendő csomózott az álla alá. Azt mondta, hogy ő a nagyanyám, és sírva fakadt, mikor mindkettőnk számára kiderült, hogy elfelejtettem beszélni. Ezután gondjaiba vett

engem az az asszony. Velem maradt nappal, mellettem aludt éjszaka. A fülembé sugdosott, hogy nézzem csak a kezemben lévő képet. Azt mondta, lám csak, erősödöm, és ezt Jézusnak köszönhetem, ő az, aki visszanéz ránk. Az asszony öhozzá imádkozott, adjon erőt nekem, és ő meghallgatta őt. Mert, nézzem csak, erő sugárzik Jézusból és fényesség. Egyik este közös takaró alatt egy példát is mondott erre a sötétségben az asszony. Hogy volt egyszer réges-régen egy nagybeteg nő. Es gyógyulást remélve Jézustól belement a rajongók tömegébe, a közelébe furakodott, de nem mertte megszólítani őt. Csak nézte, hogy a gyógyítója előtte elhalad, és hátul a köntöséről négy kék színű bojt csügg alá. És az a nagybeteg vérzéses asszony félelmében csak futólag mertte megérinteni a libegő bojtok egyikét. De Jézusnak ez is elég volt. Megtorpant, és hangos szóval azt kérdezte, ki nyúlt hozzá. Ugyanis megérezte, hogy valami kiszállt belőle, mert neki még a köntöse bojtjai is erővel voltak tele. Gyógyító erővel, aminek én az életemet köszönhetem, mondta az ágyban mellettem az asszony.

Nyár volt, nyitva állt ablak, konyhaajtó. Nagyanyám kenyérért ment. Az ágyban vártam valamire, nagyon világos volt. A konyhán keresztül bejött a szobába egy ember, fehér inget viselt, kék nadrágot, aminek az egyik szárán a szerelőzsebből egy összehajtott újság állt ki. Nagyanyámat kereste. Azonnal tudtam, hogy ő az. Beszélni kezdtem öhozzá. Mondtam, nagyanyám kenyérért van, mindjárt jön. Ekkor ő leült egy székre azzal, hogy megvárja, vette az újságot, zörögve szétrántotta, olvasni kezdte. Az erejét érezve beszélni akartam hozzá, de nem találtam szavakat. A nyakán hátul világosszöke hosszú pihék meredeztek. Időnként rám nézett az újság fölött. Azt mondta, motorral jött Jászberényből, és hamarosan vissza kell térnie oda. Szemének hatására én felültem az ágyban, aztán a padlóra léptem. Odamentem a közelébe. Összecsapta, eltette az újságot. Felállt. Lenézett rám. Én egyre csak gyógyultam, erősödtem az ő erejének közelében, még az ágy támláját is elengedte a kezem. Neki most már mennie kell. Nagyanyámnak üzeni, örül, hogy életben talált engem. Elment.

A következő az volt, hogy mezítláb álltam a padlón, amikor a kendős asszony visszaérkezett. Magasan fölém jött, felkapott, az ágyba vitt.

Azóta is élek.

Forrás: © Kossuth Kiadó 2009

Az Úr a keresztyéről meghív minket arra, hogy újra ráleljünk az életre, amely mi-ránk vár, fordítsuk tekintetünket azok felé, akik szölongatnak bennünket, erősítsük meg, ismerjük fel és mozdítsuk elő a kegyelmet, amely bennünk lakozik. (Ferenc pápa)

Könyvajánló – Töröljük le a port a Betlehemes figurákról

Anselm Grün – Maria-M. Robben: *Találd meg a magad útját! – Gyermekkorunk sebeinek gyógyítása – spirituális impulzusok.* Bencés Kiadó, 2012.

Anselm Grün német bencés az ismertebb személy a szerzőpárosból, de a lényeg, hogy mindketten gyakorló lelkipastorok. Vannak életünk végigkísérésére alkalmas mondataik. Azért ketten írták meg ezt a könyvet, mert mindenki, aki e világra született, egy apukától és egy anyukától származik, s például az apa-fő kapcsolatáról szóló lelki beszélgetésben naná, hogy jó, ha férfi szerző tollából, férfi szempontokból látunk rá e területen kapcsolatunk mélységeire. És persze ugyanez áll az anya-lánya kapcsolatra. (Nyilván a többi variáció is előjön: anya-fő, apa-lány, s az is további variáció, hogy az olvasó gyereként, vagy szülőként vizsgálja magát e relációkban.)

A könyv olvasója bibliai történeteket átíráskozva, kendőzetlenül és kimerítő alaposítással foglalkozhat az alábbi családi kapcsolataival:

Apa-lánya viszony: Jairus lánya – Mk5, 21-24, 35-43

Apa-fia viszony: Mk9, 17-27

Anya-fia: naimi ifjú LK 7,11-17

Anya-lánya: Mk7, 24-30

A fentiekén kívül Jancsi és Juliska, Hófehérke és egyéb, klasszikus és kevésbé ismert történetek, és jó mély-pszichológiai meglátások gazdagítják, színesítik a könyvet.

Jézusnak oly nagy hite volt bennünk, hogy ugyebár emberekre bízta magát: születésekor, halálakor is, és gyanús, hogy a kettő közti időben is. Pirulva csodálkozom bizalmán. Születés és halál, olyan kiszámíthatatlanul törekeny helyzetek ezek! Vér, nyögések, és fájdalom, sodró események, s az Isten önként ezeknek teszi ki magát... mikor nincs e földön olyan, ki meg ne sebződött volna – könyvünk témájához visszatérve – például gyerekkorában!?

A betlehemi jászol és a szent család – nem kifejezetten témája e könyvecskének, nem is kifejezetten adventi olvasmány, mégis ide illik. Nem biztos, hogy könnyű rátalálnom sem a saját, sem a Betlehembe vezető útra. Előfordulhat, hogy gicszesnek és elcsépelten unalmasnak, vagy már semmilyennek sem találom a szent család képét: a szerető anyát, karján kisdeddal, gondoskodó apával. Nos, akkor e könyvvel leereszkedhetek a mélybe, megvizsgálom kapcsolataimat, sebzettségeimet, visszatekintve újra átverekedhetem magam a felnövekvés buktatóin, fájdalomaimon, dühömön, félelmeimen, vagy szeretetlenségemen és felelősségeimen, s

utána lehet, hogy újjult életerővel és hitelességgel ragyog majd fel bennem is, mint a jászol körül az anyai, apai és isteni szeretet ösképe, és ezen archetipikus szere-
tetkapcsolat éhe, s szükségszerűsége.

Kapaszkodhatunk bele, mint bűnös asszony az Isten lábába...

Jó imát, jó olvasást!

Filmajánló – Családban maradva

A magyar jezsuita provincia által meghirdetett Közösség évéhez kapcsolódva idén tavasszal a Párbeszéd Házában filmvetítéssel összekapcsolt párkapcsolati műhely-
sorozat indult *Családban maradva* címmel. Az ötrészes dokumentumfilm-sorozat négy házaspár életébe enged bepillantást. Rokonszenves házaspárok, ideálisnak tűnő házasságok. Azonban egy átlagos vagy attól döntően eltérő esemény, körülmény által a sors különös nehézséget rótt rájuk. Sérülten született vagy elveszített gyermek, elmaradt gyermekáldás, majd örökbefogadás, kapcsolati konfliktusok. Mindezek ellenére, mindezzel együtt teljes életet élnek. Mindegyik házaspár megtapasztalta, hogy a nehézségeik lehetőséget is rejtenek a növekedésre, a kapcsolat erősítésére. Az életükben jelentkező krízist teremtő módon be tudták építeni a kapcsolatukba, mely így gazdagodott. A rövid, 20-25 perces epizódok megtekintését ajánlom gyakorlatilag mindenkinek; közösségek, házaspárok és családalapítás előtt álló fiatalok számára is továbbgondolásra érdemes témafelvetők lehetnek. Az 5 epizód:

- I. Ami van, annak szabad lennie
- II. Mindennapi döntés
- III. Jobban szeretem, mint az igazamat
- IV. Vajon milyen virág lehet?
- V. Szabadon szeretve

A sorozat első epizódja a novemberben online megrendezett 6. Magyar Speciális Független Filmszemle egyik különdíját kapta. Valamennyi epizód megtekinthető online a youtube-on.

Források: <https://jezsuita.hu/csaladban-maradva/>

<https://faludiakademia.hu/csaladban-maradva-parkapcsolati-muhely-1-5/>

Kovács Miklós és Szilágyi Éva

*Ha átöleljük az Urat, akkor a reményt öleljük át: íme, a hit ereje, amely megsza-
badít a félelemtől és reménnyel ajándékoz meg minket. (Ferenc pápa)*

Sudoku

Töltsd ki az üres négyzeteket a megadott betűkkel úgy, hogy minden sorban és oszlopban, valamint a vastag vonalakkal határolt téglalapokon belül is valamennyi betű csak egyszer szerepeljen.

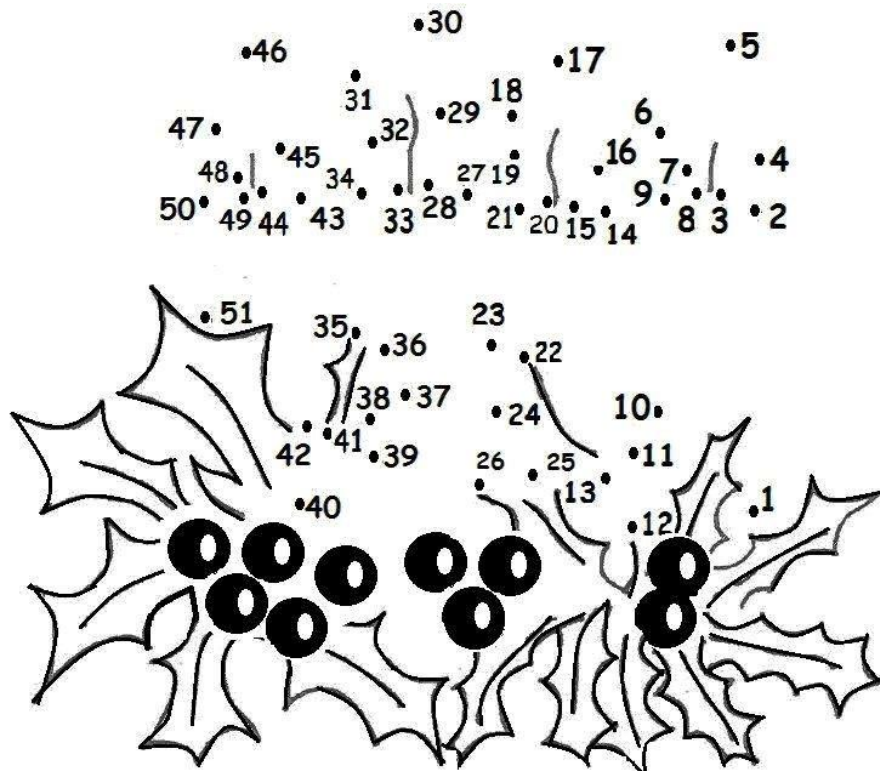
Felhasználható betűk:

A, E, D, N, T, V

	E	T		D	V
		N		T	E
	N		T	A	D
D	T			V	N
		E			A
	A	D		E	

Rajzoló

Kösd össze a számozott pontokat 1-51-ig!



Forrás: <http://tematikushittan.hupont.hu/9/advent>

ADVENTI ÉS KARÁCSONYI MISERENDÜNK

Ünnepi miserendünket és hagyományos közösségi összejöveteleinket nagyban érintik a járványhelyzet miatt meghozott törvényi rendelkezések, valamint az egyházmegyei előírások. Kérjük a kedves testvéreket, hogy fokozottan figyeljék a híradásokat és a szentmise végi hirdetéseinket az esetleg változó szabályokról!

Advent idején minden szerdán és pénteken reggel 6:30-kor mondjuk a szentmisét (rorate), utána gyóntatás igény szerint.

A rorate miséken kívül hétfőn este 6 órakor, valamint vasárnap 10 órakor mondunk szentmisét.

Az adventi gyertyagyújtást a vasárnapi szentmisék keretében tartjuk meg. A hagyományos pásztorjátékot, szenteste a kóruskoncertet és éjféli misét nem tudjuk megtartani.

Urunk születésének ünnepén, december 25-én pénteken 10 órakor mondunk ünnepi szentmisét.

Év végi hálaadó szentmise december 31-én, csütörtökön este 6 órakor.

Újév napján, Szűz Mária, Isten anyja ünnepén pénteken 10 órakor lesz szentmise.

Azon testvéreink, akik a vírus miatt jogosan félnek a közösségben való megjelenéstől, beteget ápolnak, nagyon idős vagy veszélyeztetett személlyel laknak együtt, hatósági karanténban vannak, illetve állapotbeli kötelességük nem teszi lehetővé, hogy a vasárnapi szentmisén részt vegyenek, az egyház tanítása szerint mentesülnek a vasárnapi szentmisén személyes részvétel kötelezettsége alól.

Friss híreink megtalálhatók az interneten: xvjszp.hu és www.facebook.com/xvjszp

Ezen a mobiltelefonszámon tudnak idős testvéreink segítséget kérni, például bevásárláshoz: (06) 50 108 2284

A számot nap közben lehet hívni, ha nem tudjuk felvenni, visszahívunk mindenkit.

Felelős kiadó: Repcsik Gyula. Szerkesztők: Molnár Tibor, Novák Veronika, Szilágyi Éva. Fejléc: Hódos László. Tördelő: Gergő Ágnes.